

Έχουμε, οι τωρινοί Έλληνες, τέτοια αγάπη για την πατρίδα;

Γράφει ο Δημήτρης Νατσιός.

Πρώτον: Κάποτε η Διοίκηση διορίζει τον Μακρυγιάννη “αρχηγό των Αθηναίων”. Τον πλησιάζει ο Γρόπιος (Gropius), πρόξενος της Αούστριας και του λέει να δεχτεί τον “Γκόρδον”, τον Άγγλο, ως αρχηγό, διότι θα βάλει τα χρήματα. Απαντά ο πατριδοφύλακας στρατηγός: “Σύρε πες του, όποιος είναι αυτός οπού θα βάλει τα χρήματα, όχι αρχηγόν τον κάνω καμπούλι (= δέχομαι να γίνει), διά την αγάπη της πατρίδος μου, αλλά όπου κατουράγει να μου δίνει να πίνω εγώ το κάτουρο. Το κάνω αυτό και του το δίνω εγγράφως”. (Απομνημονεύματα, εκδ. Ζαχαρόπουλος, σελ. 483). Έχουμε, οι τωρινοί Έλληνες, τέτοια αγάπη για την πατρίδα;

Δεύτερον: Αποσπώ από το “Συναξάρι” των ηρώων του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα των Ελλήνων της Κύπρου μας, το 1955, από το πολυτίμητο βιβλίο του Σπύρου Παπαγεωργίου «Διά χειρός ηρώων», μιαν επιστολή του

Ιακώβου Πατάτσου. Διαβάζω και «προσκυνώ» τα πάθη του λαού μας. Γράμμα στην μάνα του, στις 8 Αυγούστου του 1956: «Χαίρε. Ευρίσκομαι μεταξύ των αγγέλων. Τώρα απολαμβάνω τους κόπους μου. Το πνεύμα μου φτερουγίζει γύρω από τον θρόνο του Κυρίου. Θέλω να χαρείς, όπως κι εγώ. Αν κλαις, θα λυπούμαι. Το όνομά σου θα γραφεί στην ιστορία, γιατί εδέχθης να θυσιασθεί το παιδί σου για την Πατρίδα. Είναι καιρός τώρα να καμαρώσεις το παιδί σου. Ευρίσκεται εκεί ψηλά όπου ψάλλουν οι αγγέλοι. Χαίρε αγαπημένη μου μητέρα. Μη κλαίς για να ακούσεις την αγγελική φωνή μου που ψάλλει: Άγιος, Άγιος, Άγιος Κύριος Σαβαώθ. Ψάλλε και συ μαζί μου. Ψάλλε, προσεύχου, δόξαζε τον Θεόν σ' όλη σου την ζωήν». Αυτό δεν είναι επιστολή, είναι δοξαστικό αθλητού του Έθνους μας. Έχουμε, οι τωρινοί Έλληνες, τέτοια αγάπη για την πατρίδα;

Τρίτον: Ο Παύλος Μελάς, ο αητός της Μακεδονίας μας, ψυχορραγούσε λέγοντας: «Τον σταυρό να τον δώσεις στην γυναίκα μου και το τουφέκι του Μίκη και να τους πεις ότι το καθήκον μου έκαμα». Έχουμε, οι τωρινοί Έλληνες, τέτοια αγάπη για την πατρίδα;

Τέτατον: Μάχη του Κιλκίς. 20 Ιουνίου 1913. Στρατιώτης του 22^{ου} Σ.Π. τραυματίζεται στο χέρι. Του λένε να φύγει για το χειρουργείο. «-Τι έκανε, λέει; Για μια τσουγκρανιά να φύγω; Το παλιοτόμαρό μου βαστάει ακόμη. Και συνεχίζει τον αγώνα. Παίρνει δεύτερο βόλι και εξακολουθεί να μάχεται και το δεύτερο τραύμα γίνεται τρίτο και έπεται συνέχεια. Όταν δεν ήτο δυνατόν πλέον να συνεχίσει τον αγώνα, λέει:

«-Μωρέ δεν μπορούσα να είχα κι άλλο παλιοτόμαρο, να βγάλω αυτό το τρυπημένο και να βάλω το καινούργιο;». (σελ. 76). Με εκείνα τα ηρωικά... παλιοτόμαρα είναι ραμμένη η γαλανόλευκη. Έχουμε, οι τωρινοί Έλληνες, τέτοια αγάπη για την πατρίδα;

Πέμπτον: Διασώζει ο συγγραφέας Χρ. Ζαλοκώστας στο βιβλίο του «Το περιβόλι των Θεών», σ. 135, ένα... αξιοπερίεγο επεισόδιο: Περιγράφει την επίσκεψη του πρωθυπουργού Μεταξά στο στρατιωτικό νοσοκομείο «Ευαγγελισμός» και την στιχομυθία με πληγωμένο στρατιώτη:

«-Πού πληγώθηκες εσύ, παιδί μου;

-Στο Ιβάν!

-Ε, το Ιβάν το τιμωρήσαμε! Έπεσε χθες το βράδυ.

-Ναι, έπεσε κ. Πρόεδρε. Θα μπορούσε όμως να είχε πέσει εδώ και πέντε μέρες. Όταν βρήκαμε την πρώτη αντίσταση, έπρεπε να μας θυσιάσει ο συνταγματάρχης μας. Θα το παίρναμε από τότε». Έχουμε, οι τωρινοί Έλληνες, τέτοια αγάπη για την πατρίδα;

Έκτον: Στο εξαιρετικό βιβλίο του Χρήστου Αγγελομάτη «Χρονικόν Μεγάλης Τραγωδίας», στις σελίδες 183-184, περιέχεται μια επιστολή του Θεοδ. Μουτσούλα, υποναυάρχου του Λιμενικού Σώματος ε.α., ο οποίος αναφέρεται στον πατέρα του, ταγματάρχη πεζικού Κωνσταντίνο Μουτσούλα.

Διαβάζω: «Ήτο, τότε, η μοιραία ημέρα της 26ης Αυγούστου 1922, ότε τα πάντα είχαν διαλυθή. Όλως τυχαίως, όμως, συνήντησε τον ταγματάρχη Μουτσούλαν ο υπολιμενάρχης Σμύρνης Αντώνιος Μπαχάς και τον επιβίβασε βιαίως επί τον αποπλεύσαντος την ημέραν εκείνην τελευταίον επιτάκτου ατμοπλοίου “Νάξος”.

Άμα τη εισόδω της “Νάξος” εις τον λιμένα της Χίου, ο ταγματάρχης Μουτσούλας, ανελθών επί του καταστρώματος του πλοίου, το οποίον ήτο κατάμεστον από αξιωματικούς και οπλίτας, ανεφώνησεν: “ Έπειτα από το αίσχος αυτό, την εθνικήν αυτήν συμφοράν, δεν μας επιτρέπεται να πατήσωμεν χώμα ελληνικόν!. Όλοι οι Έλληνες να πάμε να πνιγούμε! Και, πρώτος, δίδω το παράδειγμα εγώ!!”. Και πράγματι ερρίφθη εις την θάλασσαν και επνίγη.

Οι Χιώτες ενεταφίασαν αυτόν εκβρασθέντα μετά τριήμερον, εις την εκκλησίαν Άγιος Ιωάννης και επί μαρμαρίνης στήλης άγνωστός μοι μέχρι τούδε, εχάραξε:

“Η καλώς ζην ή καλώς τεθνάναι τον ευγενή χρή».

Έχουμε, οι τωρινοί Έλληνες, τέτοια αγάπη για την πατρίδα;

(Κάποιοι θα σκεφτούν ότι αυτοκτόνησε. Δεν ξέρω, όμως εγώ διαβάζω φιλότιμο και μια ευαίσθητη καρδιά που παλλόταν από φιλοπατρία).

Έβδομον: Τον Απρίλιο του 1804 στο Μοναστήρι του Σέλτσου, έγινε ο ξακουσμένος «χαλασμός των Μποτσαραίων». Σκοτώθηκαν πολλοί, μεταξύ αυτών και η περίφημη κόρη του Νότη, Λένω (Ελένη) Μπότσαρη. Διαβάζω: «Ο

Νότης κείται στο πεδίο της μάχης, διάτρητος από τις πληγές πνιγμένος στο αίμα κατάμαυρος από το μπαρούτι, Εφτά πληγές είχε και την σοβαρότερη στο δεξί μάτι. Την ώρα εκείνη η κόρη του Ελένη, λεβεντοκόριτσο 22 χρονών, λυγερή, ξανθή, ήρθε μετά τον ηρωικό θάνατο του θείου της Νίκηζα, με τον οποίο συμπολεμούσε, και βρήκε τον πατέρα της μισοπεθαμένο. Με το ματωμένο γιαταγάνι στο χέρι, έσκυψε και τον ρώτησε:

– Τι να κάνω πατέρα;

– Παιδί μου ήρθε η ώρα σου. Σκοτώσου! Της αποκρίθηκε ψιθυριστά. Χίμηξε η Ελένη με το γιαταγάνι, αναμέρισε τους εχθρούς και πνίγηκε στον Αχελώο», για να μην την μαγαρίσουν, την κόρη, την ατρόμητη Σουλιωτοπούλα. («Μνήμη Σουλίου», συλλογικό έργο του 1971).

Έχουμε, οι τωρινοί Έλληνες, τέτοια αγάπη για την πατρίδα;

Όγδοον: Γεώργιος Γεννάδιος, Δάσκαλος του Γένους. Πέθανε πάμφτωχος. Λίγο μετά την πτώση του Μεσολογγίου, στο Ναύπλιο, προσπαθεί να αναπτερώσει το ηθικό. Ο αυτήκοος και αυτόπτης Αλ. Ραγκαβής, στα απομνημονεύματά του, μεταφέρει την σκηνή και τα λόγια του Δασκάλου του Γένους. «Η πατρίς καταστρέφεται, ο αγών ματαιούται, η ελευθερία εκπνέει. Απαιτείται βοήθεια σύντονος. Πρέπει οι ανδρείοι ούτοι, οίτινες έφαγον πυρίτιν και ανέπνευσαν φλόγας και ήδη αργοί και λιμώττοντες μας περιστοιχίζουν, να σπεύσωσιν όπου νέος κίνδυνος τους καλεί. Προς τούτο απαιτούνται πόροι και πόροι ελλείπουσιν. Αλλ' αν θέλωμεν να έχωμεν πατρίδα, αν είμεθα άξιοι να ζώμεν άνδρες ελεύθεροι, πόρους ευρίσκομεν. Ας δώση έκαστος ό,τι έχει και δύναται. Ιδού η πενιχρά προσφορά μου. Ας με μιμηθεί όστις θέλει. Και επικροτούντος του πλήθους εκένωσε κατά γης το ισχνόν διδασκαλικόν βαλάντιόν του... Αλλά όχι, επανέλαβε μετ' ολίγον, η συνεισφορά αύτη είναι ουτιδανή. Οβολόν άλλον δεν έχω να δώσω, αλλ' έχω εμαυτόν και ιδού τον πωλώ. Τις θέλει διδάσκαλον επί τέσσαρα έτη διά τα παιδιά του; Ας καταβάλη ενταύθα το τίμημα». Τέσσερα χρόνια «ιδιαιτέρα» και το αντίτιμο για την πατρίδα.

Έχουμε, οι τωρινοί Έλληνες, τέτοια αγάπη για την πατρίδα; Όχι, δεν έχουμε, γι' αυτό και υποφέρουμε και επιπλέον τα σκουπίδια και είμαστε

γεμάτοι φόβο. Η Πίστη και η Φιλοπατρία ήταν τα δυο φτερά με τα οποία πετούσε ο Ελληνισμός. Τσακίστηκαν τα φτερά μας και σερνόμαστε ...

**Δημήτρης Νατσιός.
Δάσκαλος – Μέλος ΙΗΑ.
Κιλκίς.**

Τα άρθρα που δημοσιεύονται στην ιστοσελίδα του ΙΗΑ εκφράζουν αποκλειστικά τους συγγραφείς – μέλη του ΙΗΑ. Η ιστοσελίδα του ΙΗΑ δεν λογοκρίνει, ούτε επεμβαίνει σε άρθρα – κείμενα των μελών του ΙΗΑ

International Hellenic Association

Πηγή : <https://professors-phds.com>